

Отрывиста слогъ са нарича тѣзи рѣчь която състои отъ краткы предложенія, не съединени помежду си съ съ-
иъзы. Тука сѣко прѣдложеніе, като отдѣлено отъ друго,
изразива независима, самостоятелна мысль и обраца на се-
бе си вниманіето на читателя. Отъ туй отрывистыйтъ слогъ
ѣ особенно изразителенъ тамъ, дѣто трѣба да са прѣстави
разнообразіе на предметытъ, които ны поразяватъ съ пѣс-
трина и разнохарактерность. Изъ пѣтуваніето на Пушкина
въ Ерзерумъ, ний извличамъ тѣзи родове: « Коньтъ ми бѣ-
ше готовъ. Азъ трѣгнахъ съ *калаузинъ*. Сутрипата бѣше
прѣкрасна. Слънцето ясно грѣеше. Ний вървѣхмы по широ-
ка една лѣка. По глѣста зелена моравъ, оросена отъ роса-
та и отъ капкытъ на вчерашенъ дѣждъ. Прѣдъ насъ са лѣ-
щѣше една рѣкычка. И ето Арпачай! каза казакътъ. Ар-
пачай! нашата граница! Туй струваше колкото Араратъ.
Азъ са затекохъ къмъ рѣката съ неизяснимо едно чувство.
До тозъ часъ ѣще не бѣхъ виждалъ чужда земя. Границата
имаше за мене нѣщо тайнственно. »

Отрывистата рѣчь, доведена до възможна краткостъ,
тѣй щото въ нея да са испуснаты не само съюзытъ но и
пояснителнытъ ѣще думы, нарича са *Лаконическа*, отъ име-
то на Гръцката страна *Лаконія*, дѣто сѣ имали необыкно-
венна краткостъ въ разговоръ. Таквотъ е на пр. знаменито-
то пзвѣстіе на Юлія Цезаря до Римскый сенатъ за неговы-
тъ побѣды въ Галлія: « Дойдохъ, видѣхъ, побѣдихъ. » По-
добно ина много отъ донесеніята на Суворова къмъ Рус-
ската императорица Екатерина за удържанытъ отъ него по-
бѣды въ Австрія: « Прага у ногъ Вашего Величества. Ура! »
той писалъ на Императорицата, която му отговорила: « Ура,
Фелдмаршалъ Суваровъ! » И съ тѣзи думы той былъ възве-
денъ на чинъ фелдмаршалскый. — Лаконическата рѣчь са